

ΕΝΑΣ ΤΟΥΡΚΟΘΕΣΣΑΛΟΣ ΑΓΙΟΣ

Ο ΧΑΣΑΝ ΜΠΑΜΠΑΣ

Οί περιφημοί «Μπαμπαλήδες» και η ιστορία τους. Βίος και πολιτεία του Χασάν Μπαμπά. Κύριος και υπηρέτης. Τα δαπάνια δρεπάνια με τους άερατους θεριστάδες. Θάματα στο Θεσσαλικό κάμπο. 'Ο 'Αγιος θαυματουργεί μ' ένα... ταφι μπακλαδά! Τό σαρκί του 'Αγιού. 'Η διαθήκη του. Μιά ιστορία ληστών και ή τραγωδία της μικρής Βαχτέ, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΡΟΚΕΙΜΕΝΟΥ για κανέναν ηλιθιωμένο και ράθυμο άνθρωπο, συνηθίζουμε να λέμε ε'Ο γέρο μπωκάλιης». Τό επίθετο αυτό έχει την ιστορική του καταγωγή από τό Θεσσαλικό χωριό Μπαμπάς, τού όποιου ο Τούρκος κάτοικος ζούσαν με 'Ανατολίτικη φαστιόν και επέλεξαν θεοπροφήτες.

Τί ήταν άλλωστε τό χωριό αυτό, μιάς τό δηγγείται ένας Γάλλος περιηγητής, πού πέρασε από τό Μπαμπά, στό 1892. Νά λοιπόν τί γράφει σχετικά :

«... Τό χωριό Μπαμπάς βρίσκεται στους πρόποδες τού Κισσάθου, στην είσοδο τών Τεπιτών, κοντά στη δεξιά όχθη τού Πηνειού, τού όποιου ή όχθες φράζονται από πλατάνια, λειβάς, ιτιές και άλλα δέντρα αδελφοειμένα, κοντά στα όποια φυτεύονται άφθονα ή χαριτωμένη Λυγαριά με τά ενοχλοειμένα άνθη της. 'Ο Κισσάθος πού ύψωνεται πίσω άπ' τό χωριό, είνε άπότομος, Ξερός και πετρώδης, και αντίθεσι με τί γλαφυρή φύσι και τό ύψος ποτάμι πού κυλάει κατά τά τρία τέταρτα τό χωριό. 'Αν ή τέχνη και ή φιλοκαλία βοηθούσαν τό έργο της φύσεος πού έπαιροσε τόσο πλούσια τόν τόπο, τό Μπαμπά θά ήταν μιά γυνιά επιγύνιον Παροδείσιου. Δυστυχώς όμως δέν διαφέρει καθόλου από τ' άλλα Θεσσαλικά χωριά τού Κάμπου.

Τό χωριό Μπαμπά, στό όποιο ζεινουμε μιά δόξαληξη μέρα, πήρε τ' όνομά του από τόν Χασάν Μπαμπά, ό όποιος και σήμερα ακόμα λατρύνεται ως άγιος από τούς 'Οθωμανούς, αφού όσοι περνούν άπ' εκεί, ποτόι και άπιστοι, πηγαίνουν κ' επισκέπτονται τόν τάφο του. Τό τέμενος αυτό αποτελεί μέρος παλιού Μουσουλμανικού μοναστηριού (πεκέ) και στολείεται με παλαιώτατα κτιστήρια και άλλα δέντρα, καρποφόρα ή όχι. 'Αποτελείται δέ από δύο μέρη. Στο ένα, πού είνε τό κυριώδες τέμενος, βρίσκεται ό τάφος τού Χασάν Μπαμπά και τών... άφεντιών του. Χατζή 'Αγά και της γυναίκας του. Τό δεύτερο μέρος είνε ένας προθάλαμος, ύποθαλασσοειμενος από ιωνοκοιματες κολώνες, όπου θάβονται οι άπόγονοι τού άγιού. Είνε φανερό ότι τά μύσημα αυτά είνε παρμένα από αρχαίον 'Ελληνικό ναό. Στην πόρτα τού τέμενος, βρίσκεται μιά άρσενική επιγραφή, πού άναφέρει την έποχή της άνεγέρσεώς του. Οι άπόγονοι τού άγιού πού μιάς έφθάσε ή νησαν, μιάς δηγγήθηκαν με ύπερηφάνεια τόν βίον και τά θαύματα τού ένδόξου προγόνου τών :

Λοιπόν, ό Χασάν Μπαμπάς ήθε από τό Κορυδιάν, εϋθείς μετά την παράκτησι τού τόπου, σέ ηλικία 8' έτών και μετρε υπηρέτης στο ταφιλά ενός πλουσιού άγά. 'Ο κύριός του, θέλοντας να πάη στη Μέκκα να προσκνηθή, άφησε στον Χασάν—πού είχε γίνει άνδρας πειά— την έπιστοσία των κτημάτων του. 'Όταν ήθε ό κυριός τού θεριού, ή γυναίκα τού άγά έβλεπε με στενοχωρία της ότι ό Χασάν δέν έρόνταξε να μισθώσει εργάτες και στις επανειλημμένες παρατηρήσεις της, άπαντούσε : «'Εχωμε καρούς. Τέλος, μιά μέρα, άποφάσισε να πάη μόνη της στο χτίμα να δη τί γίνεται. 'Ηταν μεσημέρι κ' ήταν έφτασε εκεί, ελβε σαράνια δρεπάνια κρεμασμένα στα δέντρα, χωρίς να φαίνεται όνε ένας άνθρωπος. Μολαταύτα, τό βράδυ όλα τά χωράφια τού τετριλικού ήσαν θερισμένα και τά γεννητικά αλιονοιμένα και βαλμένα στις άποθήκες...

'Άλλοτε πάλι, έληρίσθη τό Ραμαζάνι, τό όποιο οι 'Οθωμανοί γιορτάζουν με άφθονη μπακλαδογαγία. 'Η Τουρκάλα θυμήθηκε τόν άνδρα της πού έλεγε στην Ξενιτιά.

—'Αχ, τί εντυπωσιώσεθι θά γινότανε ό Χατζή άγάς μου, άν μπορούσε να φάη λίγο μπακλαδά! ελτε.

'Ο Χασάν της άπάντησε :

—Φιάξε, κυρά μου, εσι τόν μπακλαδά κ' εγώ τού τόν πηγαίνω. 'Αν και δέν τόν πιστέψε ή κυρά του, όστούσο έφτιαξε ένα ταφι μπακλαδά, ένοικισσε μισώλια κομμάτια σ' ένα δέμα και τ' άφησε σ' ένα σοφρά γιά να τά πάρη ό Χασάν. 'Υστερ' από μισή ώρα, βρήκε στη θέσι τού δέματος ένα πιάτο και μέσα στο πιάτο τό θαυμάλιό

τού άγά. Τότε πειά έβεβαιώθηκε ότι ό Χασάν Μπαμπάς ήταν άγιος! 'Ένα πρωί, ό Χασάν σημάθηκε και ελτε στην κυρά του να έτοιμώση φαγι και φουά γιατι θά πάη να προύπαντήθι τόν άφεντιού ταν πού γούριζε άπ' τό ταξείδι του και θ' αποβιαζότανε στο Τούαζι, κοντά στο Βόλο. 'Η κυρά του τόν πιστέψε, τού τοίμασε, ό,τι της ζήτησε κ' ό Χασάν ξεκίνησε μαζί με πολλούς άλλους χωρικούς γιά να πάνε να ύποδεχτούν τόν επιστρέφοντα από τόν τάφο τού Προφήτου άγά και να τόν συνοδεύουν ως τό σπίτι του, ψέλνοντας ρητά τού Κορανίου. Μόλις όμως φτάσανε στο Τούαζι κ' ό Χατζή άγάς ελβε τό Χασάν, ελτε στο πλήθος τών πιστών :

—'Ο Χασάν είνε άγιος! Σ' αυτόν πρέπει τά διαβάσματα και τά τραγούδια, γιατί κάθε μέρα τόν έβλεπα στη Μέκκα γιοταμειόνο κοντά στον τάφο τού Προφήτη, χωρίς να μπορώ να τού μιλήσω...

'Απ' τί στιγμή αυτή, ό Χασάν έφυγε άφαντος κ' έζησε περί 40 χρόνια, χωρίς να πάη όμως να κάνει θαύματα. 'Ένα πρωί, π.χ., βρέθηκε γαρμαζιμένος ό τόπος, έπάνω στον όποιο έφρασε να χριστή ό πεζής με τίς συνεισφορές τών πιστών και την πλουσία χορηγία τού Σουλτάνου.

'Επίσης, σύμφωνα με τό θείο, και τό φαράγγι τών Τεπιτών είνε έργο τού Χασάν. 'Ο θαυμαστός Τούρκος εχτύπησε, λένε, με τό ποταμό του τη γη και άείσως τά βουνά χριστήσαν στα δύο!

Και σήμερα ακόμα θαυματουργεί ό Χασάν. Γι' αυτό οι 'Οθωμανοί θεωρούν πολύτιμο κειμήλιό τό σαρία τού άγιού τών, πού ύπάρχει έπάνω στον τάφο του και δηγγούνται ότι κάθε νύχτα ό Χασάν Μπαμπάς βγαίνει άπ' τό κούβουλι του και περιφέρεται στα μέρη όπου έζησε. Τό σαρία αυτό τού Χασάν είνε γεμισμένο με βασιλάτα. Κι' οι πιστοί 'Οθωμανοί κλέβουν πάντα λίγο άπ' τό βασιλάτα αυτό, γιατί πιστεύουν ότι φτάνει να τό άσωτηγή κανείς σέ μιά πληγή γιά να γιαιρετή άείσως. 'Ο χότζας λοιπόν πού μένει στον τεκέ, αναγκάζεται να άναανεόνη συχνά τό βασιλάτα τού σαριακού, τό όποιο δέν σίνεται έσοι ποτέ.

'Είσο από τό τέμενος ύπάρχε μιά γέφυρη ροδιά, στα κλαδιά της όποιας οι πιστοί Μουσουλμάνοι δένουν... τους πυρετούς.

'Ο τάφος τού Χασάν, διατηρούμενος καθαρωτάτος, είνε σκεπασμένος με πράσινο πανί.

'Ερώτησα τό δευθέρην Γκαλιήη, πού μιάς συνόδεψε, άν αυτό ήσαν τό ρούχο πού έφροφουσε ένόςφ ήταν στη ζωή ό Χασάν Μπαμπάς.

—'Όχι, μου άπάντησε με άρέσκια, αυτό τό έβάλεμε έμεις, γιατί τό ρούχο τού Χασάν τόραγε ό σκόφος!

Στόν τοίχο τού τεκέ ύπάρχουν κρεμασμένες ή δύο σημαίες τού Χασάν και τό τασιό του (τό ροαλό του) με τό όποιο, καθώς δηγγούνται, έσκότωνε τους άπίστους. 'Επίσης, ύπάρχουν στους τοίχους και διάφορες εικόνες και ρητά τού Κορανίου.

Φάνεται όμως, ότι ό Χασάν Μπαμπάς δέν είχε τά άγρια ένστικτα πού τού αποδίδουν, γιατί, εκτός πού μυθολογούσε τόν βίον, ό όποιος δέν τόν δέχνει και τόσο αειμόδωρο, ύπάρχει και ή διαθήκη τού πού μιάς τόν παρουσιάζει φιλάνθρωπο, με άλλουσιανά αίσθηματα, άνώτερα της έποχής της. 'Η διαθήκη αυτή έγράφη κατά τό έτος 901 'Εγείρας, δηλ. κατά τό χριστιανικό έτος 1492 και σώζεται στη βιβλιοθήκη τού 'Οθωμανικού μοναστηριού, ως πολυτιμώτατο δοκουμενόν. 'Ιδού μερικά κομμάτια άπ' τό χειρόγραφο, ποτά μεταφρασμένα :

... 'Ο πολλά αγαθοεργά καθιδούματα σνστήσεως και πολλά λαμπρά έργα εκτελέσεως, τό καύχημα τού κόσμου ό Χασάν Μπαμπάς, έννοήσεθι ότι ό κόσμος είνε προσωρινός, ότι τά κτήματα πού εύρίσκονται στην κατοχή και κυριότητά του είνε άνδ έλδος παρακαταθήκης, ότι μόνον ή μέλλουσα ζωή είνε διαρκής, ότι ό άνθρωπος, στον κόσμο τούτο, ό,τι τρώγει τό καταστρέφει, ό,τι φρεγέ τό φθείρει, και μόνο ή ελεημοσύνη μένει παντοεινή... ό Χασάν Μπαμπάς, ξερόνας δλ' αυτά, άφίρεσε ως έξής πάντα τα ες την κατοχήν του εύκακοιμένα κινητά και άκίνητα...

Και ακολουθεί ή απαριθμηση τών κτημάτων και ή διάθεση αυτών, με τρόπο αληθινά σοφό, ώστε μόνο τά εισοδήματα να εσοδού

'Ο περιφημος Γάλλος ήθοποιός Μουνέ—Σουλλέ

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΑΚΙΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΕΝΑ ΑΝΕΚΔΟΤΟ ΤΟΥ ΒΕΡΛΑΙΝ

Ο μουσικάντατος Γάλλος ποιητής Πώλ Βερλαίν κατά τα τελευταία χρόνια της ζωής του, είχε περιέλθει σε άθλια οικονομική κατάσταση. Μιά μέρα που δεν είχε ούτε να φάει, πήγε στα γραφεία ενός περιοδικού μετρού αξίας και κυκλοφορίας, για να δώσει ένα νέο ανέκδοτο ποιήμα του, αντί οποιασδήποτε αμοιβής.

Ο διευθυντής του περιοδικού, συγκαταμένος για την τιμή που του έκανε ο μεγάλος ποιητής, δέχτηκε να κρατήσει το ποιήμα αντί πέντε φράγκων και διακολόγησε το μικρό ποσόν της αμοιβής με τη φτώχεια του ταμείου του.

Μετά δύο μέρες ο Βερλαίν ξαναγύρισε στα γραφεία του περιοδικού και παραπονήθηκε ότι το νόμισμα που του είχαν δώσει, ήταν κάλπικο.

Ο διευθυντής ζήτησε συγγνώμη για το λάθος και ένεχείρισε στον ποιητή ένα άλλο τάληρο, ζητώντας ευγενικά να του επιστραφεί το κάλπικο.

Ο Βερλαίν, ο οποίος είχε πελά τσετσόσει το νόμισμα κι' έτοιμαζόταν να φύγει, γύρισε πίσω και είπε στον διευθυντή του περιοδικού με την μεγαλειότητα άφελεια:

—Μά το πέρασα, διάβολε!...

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΜΩΠΑΣΣΑΝ

Ο Μωπασσάν, καθώς δηγοούνται οι βιογράφοι του, είχε παρουσιαστικό κάθε άλλο, παρά ανθρώπου των γραμμάτων. Έμοιαζε μάλλον με στρατιώτη και ήταν πάντα καλοντυμένος.

Μιλούσε δε άκριτος με τον ίδιο τρόπο που έγραφε. Μιλούσε ακόμα επιφανειακά και μετρημένα. Έλεγε μόνο τα άταλτος αναγκαία και στα πάντα έκανε λόγο για τον εαυτό του.

Η άδαφορία του ήταν μοναδική. Ποτέ δεν έρωτούσε, ποτέ δεν έπαινε για τίποτε. Ακόμα και το φρέσκιό του δεν έρανερούσε χαμιά πρεϊβεργια.

Τον έζηλευσαν πολλοί, άλλ' αυτός δεν έζηλευε κανέναν. Η έπιτυχίες του Νταντέ και του Ζολά τον άδιαφορο.

Δέν άνιρε σε χαμιά φιλολογική ομάδα και σε κανένα πολιτικό κόμμα. Έβγαζε άπ' τη δουλειά τον 60.000 φράγκα έτησίως και δέν τον έννοιαζε καθόλου για τους άλλους.

Ο Μωπασσάν δέν... διάβαζε κανένα συγγραφέα. Προτιμούσε να βγαίνει με τη βάρκα του στη θάλασσα και να τραβήν ο ίδιος τό κουπάι.

Τόν περισσότερο χαρού τον περιούβε μαρινα άπ' τό Παριό και τόν χαμιάνα συνήθως στις άντες της Μεσογείου, συντροφειμένως άπ' τη μητέρα του.

Μόλις πήγανε στο Παριό, τόν πολιορκούσαν πλήθη θαυμαστών του, οι όποιοι τόν προσκαλούσαν στα σπίτια τους, και ίδιος γυναίκες...

ωνται για τη συντήρησι των φτωχών, των άσθενών, των διαβατών.

Οι κληρονόμοι του Χασάν Μπαμπά φαίνεται ότι έξετέλεσαν με ευλάβεια τις τελευταίες θελήσεις του προγόνου των, γιατί και ξενώνα, του όποιου τά έρείμα σώζονται ακόμα, διατηρούσαν στο χωριό, και με κάθε τρόπο εισαγουσαν τους γιού κατοίκους και τους διαβάτες.

Οι όμηρα ζώντες «Μποτακαλίδες» είνε άπόγονοι «έκ θηλυγονίας» του Χασάν, γιατί πρό 100 έτών μπηκαν ληστες στο χωριό, όδηρούμενο από ένα Χριστιανό ύπηρέτη της οικογενείας, Παλιάνγκα όνομαζόμενο, και έφρασαν τόν τότε δερβίση Έμιν και όλη την οικογένειά του. Από την παλαιστήρία αυτή σώθηκε μόνο ένα κορπάκι... Έξη χρόνων, η Βαχτέ Μολλά, την όποια ό ληστής άφρασαν άπ' τά χέρια μίας Χριστιανής ύπηρέτους, Αβαστερίνης όνομαζόμενης, άρου της έκοφαν τά δάχτυλα!...

Τη Βαχτέ Μολλά την πήσαν ό ληστής από τμήρια τους και την κούτησαν δύο μήνες ως δτου συνελάθησαν με τά Τουρκικά στρατεύματα και σκοτώθηκαν όλοι.

Τό κορπάκι σώθηκε, εμεγάλωσε και πήρε άνδρα τόν Δερβίς Άγά από τό Δαρελή, του όποιου γιός είνε ο σημερινός δερβίσης του Τεσεκί, Γκαλπή.

Στό Μπαμπά, του όποιου οι κάτοικοι όνομαζόνται Μπαμπαλίδες, ύπάρχει και τόρα ξενοδοχεια, όπου οι διερχόμενοι από κεί βρισκουν τροφή και περιποίηση.

Αυτά άναφε ρ ει σίν τους άλλους ο ξένος περιηγητής για τό χωριό Μπαμπά, τό όποιο σήμερα και είνε έλληνικότατο.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΩΝ

Η ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΤΗΣ ΕΛΕΩΝΟΡΑΣ ΝΤΟΥΖΕ

(Τό μαρτύριον ενός Ιμπρεσαρίου)

Η Έλεωνόρα Ντουζε, ή μεγάλη αυτή καλλιτέχνης της σπηής, ήταν πολύ εκκεντρική στη ζωή της και είχε μερικές ιδιοτροπίες, στις όποιες αναγκάζονταν να ύπαχοφούν όλοι οι συνεργάτες της.

Ίδου πώς δηγιεάτε ο Ιμπρεσαρίος της Ντουζε, Σόμιαν, μά περιπέτεια που του συνέβη με την περίφημη τραγωδό, όταν είχαν πάει για καλλιτεχνική περιοδεία στη Ρωσία:

«Είχαμε φθάσει στην Πετρούπολι στις 14 Ίανουαρίου 1907 κ' έπρεπε μετά τρεις μέρες να δώσουμε όχτώ παραστάσεις στη σειρά, για τις όποιες είχαν άγοραστεί από πριν πάμπολλα και πανάκριβα ειστήρια.

Άλλά στις 16 του μηνός, ή Ντουζε με προσάλεσε στο δωμάτιό της και μου ελε:

«—Αύριο μου είνε άδύνατον να παίξω. Δέν αισθάνομαι και τόσο καλά τόν εαυτό μου και τότε ν' αναβάλετε την παράστασι για τις 20 του μηνός».

«Πειδή δέν μπορούσα να κάμω άλλοώς, υπέκυψα στην άξίωση της καλλιτέχνης και άλλαξα ήμερομηνία στα προγράμματα.

Στις 19 Ίανουαρίου όμως ή Ντουζε με ξανακάλεσε.

«—Δέν είμαι καθόλου καλύτερα, μου ελε. Πρέπει ν' αναβάλουμε την πρώτη παράστασι για τις 25 του μηνός».

Δέχτηκα και πάλι, αλλά σε δύο—τρεις μέρες ή Ντουζε με κάλεσε και μου ελε:

«—Οι γιατροί μου λένε ότι έγινα πολύ άναμνη έξ αιτίας του κλίματος. Τό χιόνι με εκνευρίζει και μου άμπαρει όλες τις δυνάμεις. Πρέπει ν' αναβάλετε τις παραστάσεις για μία βδομάδα ακόμα. Και θά δομει τί μπορεί να γίνη μέχρι τότε...»

Σ' όλα αυτά τό διάστημα διόλιηρος ο θίασος, ο όποιος άπετελειτο από 23 πρόσωπα, άργούσε. Οι ήθοσοί γύριζαν άσποτα έδώ κ' εκεί και μόνον κατά τις ήμέρες της πληρομής παραστάσεων στην όρα τους για να εισπράξουν τό μισό τους, που τόσο εύκολα τόν κέρδιζαν.

Μ' όλα ταύτα, ή ζήτησις ειστηρίων ήταν καταπληκτική. Είχαμε εισπράξει μέχρι της στιγμής 110.000 φράγκα!

Τό κοινό δέν άπογοητευόταν από τις διαρκείς αυτές αναβολές. Άλεναντίως, ύστερ' από κάθ' αναβολή, ή πώλησις των ειστηρίων εμεγάλωνε.

Στις 30 του μηνός ή Ντουζε μ' έκάλεσε και μου ελε πώς ή άρρώστεια της εξακολούθησε. Τά ίδια μου ελε και στις 7 Φεβρουαρίου. Μετά μία βδομάδα τέλος με προσάλεσε και μου έδήλωσε:

«—Θά δώσουμε την πρώτη παράστασι και θά έμφανισθώ πρό του κοινού μετά δύο ήμέρες, χωρίς άλλος

Άμέσως φροντίσαμε να τοιχοκόλλησουμε καινούργια προγράμματα, αναγγέλλοντας για πρώτη με παραστάσι την «Κυρία με τας Καμελίας».

Την ήμερα όμως της πρώτης αυτής παραστάσεως, κοντά τό μεσημέρι, ή Ντουζε μ' έκάλεσε

και μου ελε:

«—Άλλοίμονο, κύριε Σόμιαν! Ύπερτίμημα της δυνάμεις μου κ' έπεσε έξω. Όχι μόνο δέν έγινα καλά, αλλά ή κατάσταση μου κερτότερη κατά πολύ. Ό γιατρός μου φρονεί, ότι αν μείνω έδώ εικοστήσορες ώρες ακόμα, θά γίνω νευρασθενική και φθισική. Τό κλίμα της Πετρούπολεως είνε άπείστο. Πρέπει να πάω σε μέρος πιοχών ήλιου. Αποφάσισα λοιπόν ν' άναχωρήσω και μάλιστα άνόρη, για τη Νίκαια. Αύριο, άρου πληρώσετε τους ήθοσοίς, θά τους στείλετε στο Μιλάνο και θά έπιστρέψετε τά χριήματα των ειστηρίων».

Τά λόγια της αυτά με χτύπησαν σαν κεραυνό. Με κανέναν τρόπο δέν μπόρεσα να την μεταπεισω. Η έπιμονή της ήταν άκατανόητη. Δέν ήθελε ν' άουση χαμιά παράκλησι. Και την ίδια μέρα αναχώρησε άπ' την Πετρούπολι.

Άρου λοιπόν ταλαιπωρήθηκα έξ αιτίας της έπί ένα μήνα, αναγκάστηκα να στείλω πίσω άπραγο τόν θίασο και να γυρίσω έλα τά χριήματα των ειστηρίων που εισπράξα κατά τόν μήνα αυτό.

Έπί πλέον ύποχρεώθηρα να πληρώσω και φρόσο στο δημόσιο ταμείο για τις παραστάσεις που... δέν έδωσα! Ύπερίβηθη ακόμα στα

Έξοδα των προγραμμάτων, των μισθών των ήθοσών και όλα αυτά για μία ιδιοτροπία της Έλεωνόρας Ντουζες.

Η Έλεωνόρα Ντουζε στη «Νεκρή Πολιτεία» του Ντ' Ανγούστο.

